

JUSTICIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

La Policia està en mans dels monàrquics, diu "Luz". Serà així, quan aquí encara n'és cap el coronel Ibáñez

ORGAN DE LA UNIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA

Cal suprimir la pena de mort del Codi militar

L'indult del traïdor Sanjurjo és ja un fet consumat. Cal, ara, més que protestar, extreure'n les lliçons lògiques.

En discutir-se la Constitució, el Govern provisional s'oposà a la supressió de la pena de mort militar. Va al·legar, llavors, motius d'ordre transcendent i que es referien a la defensa de la República i a la disciplina en front de l'enemic en cas de guerra. En primer terme, la República es donà una arma contra els conspiradors i contra els monàrquics.

Els enemics de la República no hem de cercar-los entre els soldats. Davant la República hi ha la casta. I dins la casta, els pitjors són els generals, i d'aquests els que gaudiren de majors privilegis i preeminències sota el Borbó. La realitat ens ho ha demostrat, car els tinentes generals Sanjurjo, Barrera, Cavalcanti i Fernández Pérez acabdillaren l'ofensiva armada contra la República amb l'ajut dels generals Goded i Heranz, fruits característics del camarillisme borbònic, i les classes que en les disbauxes del Marroc s'inocularen dels vicis d'un règim podrit i d'irresponsabilitat.

Va ésser, doncs, contra la casta, de dalt a baix, que la República mantingué la pena de mort militar.

Però, arribada l'hora d'usar aquesta arma, la Re-

pública, governada pels mateixos homes que la volgueren, no ho ha fet.

Generositat?

Covardia?

No interessa esbrinar-ho.

Interessa comprovar això: que la pena de mort del Codi militar no és aplicable als "tenientes generales".

Què n'hem de fer, doncs? Per què la volem? ¿Tenir-la en custòdia i treure-la quan un soldadet en faci una?

Hem d'acabar amb equívocs.

Que no en són tractant-se de la casta militar.

La casta és la mateixa sota la monarquia i sota la República. La casta es tracta amb tota mena de consideracions. La casta es venja quan cau un soldat. Proves en sobren, abans i ara.

¿No fa pocs dies que uns soldadets del Ferrol han estat condemnats a vint anys de presidi per haver protestat del ranxo dolent? ¿No fa uns dies que el Tribunal Suprem condemnà a dotze anys de presidi un tinent coronel, culpable de sedició contra la República, i absolgué el fill de Sanjurjo que es pro-

nuncià no com a fill del general traïdor, sinó com a cap de l'exèrcit?

Sanjurjo ha estat indultat.

No volem saber si el Govern resolgué l'indult espontàniament, pressionat pel President Alcalá Zamora o per covardia moral o física. Indultà. I després d'aquest indult, la pena de mort és lletra morta en el Codi militar, cosa inexplicable en casos semblants i per a militars d'igual o parell categoria.

Abans podia ésser una arma moral, coactiva, contra els generals d'ànima monàrquica.

Avui és una niciesia, un espantall coactiu, mirant a la casta, i un perill per als humils de l'exèrcit, per als malaurats soldats.

Cal suprimir-la! No pensar més en ella, ni en temps de pau ni en temps de guerra. En temps de pau, perquè és superior a ella la "jerarquia". En temps de guerra, perquè davant l'enemic sols el soldat pot ésser culpable de delictes, per ésser jutge absolut la casta, mai no en seran els caps. No viu encara Berenguer? No morí de mort natural Navarro?

Suprimim la pena de mort del Codi militar!

I urgentment!...

La segona gesta gloriosa de la República

La segona República espanyola admirada per tot el món.

Tothom sap que l'adveniment de la República espanyola va produir sensació a tot el món, principalment pel que va tenir de gesta civil i perquè va fer comprendre a tots els pobles la força avassalladora del sufragi universal, fins per a subvertir d'una manera radical el règim polític de l'Estat. La Premsa liberal de tots els països civilitzats va fer constar d'una manera entusiasta la seva admiració per la nostra "manera" de fer una revolució sense vessaments de sang, que venia a ésser una lliçó de coses plena de possibilitats per a tots els pobles amants del seu progrés polític i social. Per aquest sol fet, tan imponderable per si mateix, la República espanyola passava a gaudir d'una consideració política i assolía una categoria internacional molt més enlairada que la que hauria assolit després d'una gran victòria de caràcter militar.

La situació privilegiada que ocupa avui la República espanyola en el concert de les nacions la posa en condicions d'admirar novament a tot el món civilitzat amb una nova lliçó de coses més transcendental, ja que podria ésser el punt de par-

El desarmament total per a 1933

tida de la pau universal. El desarmament immediat i total d'Espanya constituiria una lliçó eloqüentíssima que a manera d'"ou de Colom" faria veure a les nacions la facilitat amb què pot siderar com a molt difícil, amb ésser resolt un problema con la sola manifestació de la ferma voluntat de resoldre'l d'una manera efectiva.

El desarmament d'Espanya és necessari per a la seva prosperitat econòmica i per a la nivellació efectiva del pressupost. Entre totes les causes de la crisi econòmica que està patint el món és sens dubte una de les més importants—potser la fonamental—l'enorme dilapidació de treball i de primeres matèries que estan fent tots els països en forma d'armaments militars i preparatius de guerra. La situació evidentment privilegiada d'Espanya en mig de la crisi mundial fa que el seu desnivell econòmic sigui fàcilment superable, de manera que no seria difícil provar que la incorporació a la vida econòmica nacional de les enormes riqueses que ara s'estan destruint estúpidament per a preparar una guerra que no ha de fer-se mai, bastaria per a canviar d'una manera radical el panorama de la

vida econòmica espanyola, iniciant-se immediatament una època de prosperitat insospitada. Si es té en compte que actualment, en virtut de la sàvia previsió de la nostra naixent República, el *dèficit veritat* del pressupost espanyol és només que de 500 milions de pessetes, s'apreciarà amb facilitat la pregonera revolució que produiria en la textura del pressupost el fet d'introduir una economia de més de 600 milions de pessetes, que podria assolir-se sense cap dubte només que prenent l'acord de desarmar totalment.

El desarmament ha d'ésser total, o no val la pena d'emprendre'l. — El desarmament, per a ésser eficaç, ha d'ésser immediat i absolut. És precís no donar temps a l'enemic per a organitzar la resistència. Tothom sap que els principals enemics del desarmament—societats constructores d'armaments i quadros d'oficialitat dels exèrcits permanents—aprofiten totes les avinenteses per a destruir en flor qualsevol intent de desarmament efectiu; i és per això evident que per a triomfar en la batalla decisiva a favor de la pau serà indispensable inutilitzar totalment els enemics naturals, sense deixar petits nu-

clis d'oficialitat que els permetrien somiar a reconstituir els quadros primitius. El fet de reduir a la meitat o a un terç els efectius militars constitueix sens dubte un progrés considerable, especialment des del punt de vista econòmic, però representa deixar infiltrat en el cos social un ferment nociu que podria donar lloc a la reorganització dels armaments fins on ho permeti la potencialitat econòmica del país. La consigna ha d'ésser, doncs: desarmar totalment, o no iniciar el desarmament.

ESTANISLAU RUIZ

Curiositats comunistes

La "Sección Española de la Internacional Comunista" ha cregut que devia aplicar a Catalunya les instruccions de Moscou sobre el tractament a seguir amb les nacionalitats, i, disposada a fer la competència al B. O. C., ha decidit emprar també la llengua catalana com a arma de combat per tal d'atreure's els pobres "indígenes". I la primera ocasió l'ha proporcionat la necessitat d'empastifar les parets de Barcelona (cosa que està absolutament defesa a Moscou) amb les frases sagrades i rituals: "Contra la guerra imperialista." "En defensa de la U. R. S. S." Mes al moment d'estampar aquestes paraules a la paret, els nostres "compañeros" s'han adonat, amb horror, que llur ortografia no ofería cap diferència amb la castellana, cosa per la qual ningú no s'adonaria que fossin escrites en català. En aquesta situació, què fer? ¿Com demostrarien ells que volen escriure en català, que senten com nosaltres l'amor al nostre idioma i a les nostres reivindicacions? Confessem que nosaltres, pobres socialistes més o menys afectes a la II Internacional, no hi hauríem trobat cap solució. Però a ells

Som una colònia de la Telefónica?

La Companyia Telefónica va fent el que vol, com si aquí no hi hagués Govern, ni regissin unes lleis, o fóssim una colònia.

Pretextant manca de feina i la necessitat de fer economies, la Telefónica ha acomiadat, en els darrers dies, catorze empleats.

No són més que paraules.

Car, actualment, treballen encara allí uns quaranta policies, que fan de cobradors en hores fora de servei, i que ingressaven com esquiroles durant la passada vaga.

Els abusos de la Telefónica i les provocacions són in comptables.

N'anirem parlant, amb l'esperança d'aconseguir justícia i amb la seguretat que si els ianquis ens creuen una colònia, no en som pas!

els fou fàcil. No els calgué més que aplicar llur esperit revolucionari a l'ortografia i convertir al comunisme la vocal neutra final de què tant ens parla Fabra en la seva gramàtica. Sota la falç i el martell i les inicials S. E. I. C. escriviren: "Contra la guerra imperialista." "En defensa de la U. R. S. S." Tot estava salvat! Pel català, el català s'havia sacrificat!

Si ho voleu veure, passeu qualsevol dia per la Travessera, entre els carrers Balma i Muntaner.

LA SETMANA POLITICA

Lerroux al nu

Bergamín, defensor de Sanjurjo, ha declarat a un periodista: "No; el seu propòsit (del traïdor Sanjurjo) fou crear una Junta o Directori perquè es dissolgués el Parlament i es convoquessin noves eleccions. El senyor Lerroux sap perfectament que Sanjurjo no realitzà cap complot monàrquic."

Lerroux ha contestat posant-se la careta tràgica. Potser no va quedar cap impressió digital dels seus contactes amb el traïdor Sanjurjo. I potser per això crida fort i exigeix una prova a Bergamín.

Però d'ésser així o d'altra manera, és ja aquesta una qüestió jutjada no ja per a nosaltres, socialistes, sinó per a tots els sincers i honrats republicans. A hores d'ara tothom té la convicció d'una complicitat, d'una almenys secreta aliança Lerroux-Sanjurjo; que Azaña assenyala Lerroux quan parla dels emboscats. Que a l'hora de la desfeta Sanjurjo s'hagi trobat sol, a ningú no estranya. Que a l'hora de la responsabilitat Lerroux faci esgarips de puritat republicana, a ningú no sorprèn.

Sanjurjo, ja presoner i després de condemnat, ha dit una cosa que és en ell explicable i molt humana obsessió: "N'hi ha de més traïdors que jo, de més deslleials que jo, de més fellons que jo." Qui són aquests? No es refereix als monàrquics, car els rebutja. No es refereix solament als militars complotats, figures de segon pla en les conseqüències polítiques del "pronunciamiento". No es refereix als Melquiades Alvarez, Alba, Royos i Maures, grosses i petites patums no aprofitables per a un moviment d'aparença peninsular. A qui, doncs?

A Espanya, en el moment que vivim, no hi ha més que una força política de possibilitats antigovernamentals: la lerrouxista, amb els seus noranta parlamentaris. I el general traïdor, de no ésser un negat integral, per força havia de comptar amb un suport civil de solvència més o menys merescuda entre els estaments conservadors, abans de llançar-se a l'aventura. I aquesta força no podia ésser altra que la lerrouxista. És la lògica inflexible dels fets.

Podrà o no Lerroux sortir-ne o no aparentment bo i sa de la "sanjurjada". És molt possible que sí. No, precisament, pels seus graus d'innocència, sinó per càlcul de la reacció que el compta com a instrument. Lerroux és, encara, l'única esperança de la reacció; i què hi guanyaria aquesta si, assedegada de venjança, anihilés l'aliat deslleial? Lerroux és una llumeta de propra llibertat per a Sanjurjo i els altres conspiradors; i com han d'apagar-la aquests i entrar voluntàriament en les tenebres dantesques? Com moltes vegades abans, Lerroux és avui una penyora necessària a les pròpies víctimes.

"N'hi ha de més traïdors, de més deslleials, de més fellons que jo", diu, obsès, Sanjurjo. Ho diu, i calla, pensant, segurament, que aquests més traïdors, més deslleials, més fellons l'alliberaran dels murs de Dueso el dia que el poble, distret o enverinat, els deixi prendre el govern.

Fatalitat faista

No fa gaire, en aquesta mateixa plana, ens estranyàvem un xic, no massa, del tracte cordial que *Solidaridad Obrera* donava a *La Tierra*, rave autèntic (roja per fora, blanca per dins) i als "camaradas" Balbontins. Ara acaba de caure del ruc.

I acotant un violent article d'A. G. Gilabert contra *La Tierra*, confessa *Solidaridad Obrera*, confosa i penedida: "Por nuestra parte sólo diremos dos palabras: que creíamos más consecuente al señor Cánovas Cervantes..."

És una fatalitat faista 100 per 100 creure sempre en partits, diaris, persones... burgesos!

I sense escarment!

Neteja necessària

L'Esquerra Republicana de Catalunya ha resolt expulsar tres regidors, suspendre'n dos per temps il·limitat i un per dos mesos. Aquest acord ha estat precedit de llarga i acurada investigació per part del Comitè Executiu de la Federació local de Barcelona.

No cal dir com ens plau l'actitud de sa civisme de l'Esquerra, i més si recordem que és potser el primer exemple d'autodepuració que s'ofereix en la política tradicional catalana. Car, això que és pràctica normal en tots els partits socialistes del món, no ha interessat mai als partits burgesos, de gran i petit cabdillatge, impenitentment oligarques.

Segurament aquesta actitud de l'Esquerra influirà força en la necessària depuració dels costums polítics de Catalunya i a sanejar la política municipal de Barcelona, tota ella plena de xacres lerrouxistes i lliugeres.

En aquesta feina, la U. S. C. no s'ha quedat enrera. Expulsant Gabriel Alomar, vàrem donar un exemple excepcional de disciplina. I en requerir públicament *Mirador* perquè concretés una acusació vaga contra el nostre company Duran i Guàrdia, vàrem obrir el camí del sanejament intern dels partits, que l'Esquerra ha seguit amb tanta decisió.

Voldriem que els exemples de la U. S. C. i de l'Esquerra fossin contagiosos. Però no hi creiem gens ni mica. Car, i com se les conjuminarien els lerrouxistes per a constituir un tribunal d'investigació?

Conseqüències de la depuració

Un dels regidors de l'Esquerra expulsats és tinent d'alcalde. Vol dir això que la primera conseqüència de la depu-

ració serà una modificació del cartipàs municipal.

I la pregunta de tots els ciutadans és aquesta: ¿Aprofitarà l'Esquerra aquesta avinentesa per a desfer-se del lerrouxisme?

Dues coses semblaven justificar la trista i perillosa col·laboració lerrouxista: l'Estatut i el govern de la ciutat. Ja no en queda cap.

Les concessions no minvaren la vergonyosa obstrucció lerrouxista a l'Estatut.

Amb l'eliminació total i temporal dels sis regidors de l'Esquerra (més dos que estan en capella) la majoria consistorial s'ha fos.

¿Per què, doncs, conservar contactes infamants, col·laboracions eixorques?

La debilitat de Catalunya

Són molts els que es pregunten: ¿Sabrem fer-ne un bon ús de l'Estatut?

Miren enrera, comproven certs símptomes d'incompetència administrativa, d'infantilitat política, i senten la temença d'una contestació negativa.

Certament, als catalans ens manca experiència i ens sobren defectes propis de tota collectivitat sotmesa per llargs segles a la deformadora tàctica defensiva. Però tenim una virtut: la voluntat de treball.

I el problema és aquest: La nostra voluntat, la nostra capa-

citat de treball, ¿neutralitzarà la nostra màxima debilitat? Màxima debilitat que no és la inexperiència, que no és la despersonalització dels segles passats, que no és altra que l'absència, a hores d'ara, d'un poderós partit socialista.

Som a la prova i en sortirem bé.

Perquè el partit socialista que en tot el que va de segle no hem sabut crear, per raons conegudes, el farem ara, el fem ja, el tenim ja en la seva primera etapa: la Unió Socialista de Catalunya.

Nosaltres, militants de la Unió Socialista de Catalunya, som optimistes per això: per creure en la capacitat política creadora de Catalunya, i que d'ella en sortirà una U. S. C. meravellosa de potència i d'esperit constructiu.

Si no ho creguéssim així, també ens preguntariem com tants pobres d'esperit: ¿Sabrem fer-ne un bon ús de l'Estatut? I la possibilitat d'una contestació negativa ens ompliria d'angoixa!

Massa feina per a un sant!

A Barcelona no ens estem de res. Tenim un Sant Pancràs que ens ajuda a pujar la costa de la crisi, i uns pancrassians que si no s'enfutumessin serien modèlics sense feina.

Perquè Sant Pancràs és el patró dels sense feina.

Sant Pancràs senyoreja en l'església del Pi. Allí, voltat de ciris encesos, d'oracions de marès de fills desvagats i de galifardeus candidats al faisme 100 per 100, regenta una Borsa de Treball celestial.

Però avui no hi ha ofici sense malefici. Ni director de Borsa de Treball que no se les vegi negres.

I Sant Pancràs ja ho sap. Dies ha volgueren cremar-lo. I des de llavors treballa sota l'esguard ferotge dels guardies d'assalt. Volgueren cremar-lo un grup de devots descontentos i ja cansats de portar-li ciris!... Heretgia? Sacrilegi? No!... Lògica conseqüència de la moral catòlica: et dono perquè em donis. ¿No hi són per a això els sants, per a rer certs favors a canvi de ciris, de pessetes, d'oracions i fins de llàgrimes? Doncs, que ho paguin si es distreuen i estafen llurs clients... Així raona un catòlic pur sang. Així raonaren els pancrassians que escalfaren l'altar del seu sant patró.

¿No és cruel que doni tanta feina abstracta als sense feina que s'inscriviren a la seva Borsa? Que això ho faci en Puig, vulgar mortal, bé. Però tot un Sant Pancràs!... ¿Que és massa feina per a un sant tot sol? Que demani un auxiliar a l'Institut d'obrers sense feina, i problema resolt, car allà tothom és ortodoxe!

JOAN COMORERA

Temes del nostre temps

III. La deshumanització del treball

Però ens trobem encara davant una altra antinomia de la màxima gravetat. A mesura que el treball ha anat assolint dins l'escala de valors humans la categoria que li pertoca, s'han anat modificant—pel que fa al treball manual—les seves condicions, en tal forma que, per exemple, entre l'artesanat migeval i el treball fabril d'avui hi ha una diferència com de la nit al dia.

De primer antuvi, l'aparició de la fàbrica moderna — amb l'aplegament de nombres extraordinaris de treballadors—produïx una retrogradació en les condicions de vida dels obrers, que a voltes, durant el segle XIX, arriba a límits d'enviliment inconcebibles. Però al mateix temps—i per aquest mateix fet de l'acumulació de masses enormes de treballadors—neix entre el proletariat industrial, per primera vegada en la història, una consciència de classe. Herkuer, com he recordat altres vegades, veu l'entranyada de la qüestió social en el fet que, amb la seva sobtada aparició, el proletariat no troba, en l'estructura de l'edifici social bastit per les gèneres anteriors, un lloc on poder insertar-se dignament per tal de viure d'acord amb la consciència del temps.

La fàbrica empitjora, en el seu inici, les condicions de la vida de l'estament obrer, i la

mateixa fàbrica, fent sorgir la consciència proletària, crea l'instrument de la futura emancipació. El mal, com veiem, tanca en ell mateix l'essència del remei, com passa amb aquests virus terribles dels quals es poden extreure vacunes guarderes.

Les condicions del treball manual estan encara en plena evolució. Cada dia sofreixen noves transformacions i és impossible preveure fins on podran conduir-nos. El treball manual es mecanitza incessantment, es fa més automàtic, més precís, més febrós. Perd, segurament, el seu atractiu major—al·lo que era la seva gràcia i la seva sal—el permetre al treballador veure eixir de les pròpies mans l'obra completa i acabada.

Avui, solament en les activitats industrials més elementals i endarrerides és possible trobar operaris que facin encara treballs complets. En la generalitat de les explotacions modernes, els obrers es limiten a fabricar una sola peça, o una part potser d'una sola peça, o una sola fase de treball, potser encara, d'una sola peça...

I diu la Bíblia que Déu, després d'aquells sis dies en què va fer el món, el setè va descansar, és a dir, va esmerçar-lo en la beata contemplació de l'obra que havia fet, i que la

seva infinita vanitat d'autor no li permetia veure'n les infinites falles. (D'aleshores ençà — i d'això ja fa molt de temps—no es té notícia certa que hagi treballat mai més.)

Avui els obrers industrials no poden lliurar-se al goig diví de contemplar l'obra feta: La feina, a mig fer, va fugint de les mans, va corrent arrossegada per una cadena, va saltant d'un caixó a un altre, va rajant per un forat...

En la generalitat dels casos el treball té l'aire d'una prestació feixuga; deixa la fatiga de l'esforç realitzat sense el goig de poder-ne mesurar la bellesa o l'eficàcia. Ha pres una monotonia, una grisor, una eixutesa, que no conegué en cap de les èpoques anteriors.

Mireu, si no: En el *folklore* de tots els pobles trobareu incomptables cançons, anomenades cançons de treball, que eren cantades pels obrers d'altres èpoques per tal d'endolcir, humanitzar i alegrar la feina, i de les quals encara en resten actuals i vives entre els treballadors del camp.

Avui, però, en les fàbriques, en els grans tallers, només se sent la remor de les eines, el brunzir dels aparells, la trepidació de les màquines... Els obrers no estan per cançons.

RAFAEL CAMPALANS

POLITICA ASINDICAL

En una d'aquestes expansions que faig per a JUSTICIA SOCIAL parlant dels errors de l'organització obrera catalana afecta a la C. N. T. vaig fer l'afirmació que els mètodes de lluita emprats per aquest organisme no li havien proporcionat mai cap triomf de categoria definitiva, i que mentre segueixi emprant-los no n'aconseguirà cap; és més: afirmava i crec que precisament aquests mètodes i les seves resultants seran la causa de la seva descomposició.

Un bon amic que té totes les seves simpaties per la Confederació Nacional del Treball, no obstant i no estar d'acord amb la seva actuació, parlant del meu punt de vista va dir-me que era exagerat. No crec que tingui raó, perquè quan hem parlat de l'organització, una de les coses que precisament més hem tingut en compte ha estat no pecar d'exagerats, i sobretot no personalitzar mai si podem perjudicar alguna persona.

Però en dir-li que sense eloqüència abundosa i buida em mostrés concretament què restava en ferm de les conquestes assolides en virtut de l'actuació i de les lluites sindicals mantingudes des de l'any 1908 fins a 1932, que és l'època en què hem actuat o en tenim el control, no em sabé trobar res; va haver de confessar que en realitat no en quedava res.

I com que tinc en molta consideració les opinions que el meu excellent amic formula respecte a mi, vaig a veure si per escrit li dono una altra impressió.

Al meu entendre, la desgràcia més gran, la qüestió responsable de tots els estralls soferts per la C. N. T. ha estat interpretar erròniament l'anomenada tàctica d'acció directa.

Quan en 1864, en fundar-se l'Associació Internacional de Treballadors, Marx donà la fórmula: "L'emancipació dels treballadors ha d'ésser obra dels treballadors mateixos", sorgiren gairebé immediatament dues interpretacions que en 1868 es posaven de manifest amb la divisió en dues parts de l'organisme internacional.

Aquesta divisió la motivà el fet que mentre uns afirmaven que "la Internacional (segons els bakunistes) proclama amb la fórmula marxista la independència del proletariat sense ingerències estranyes, indicant que únicament per la seva acció directa pot obtenir resultats tangibles i, per tant, ha de desentendre's dels narcòtics polítics i del fre democràtic, essent tota altra cosa un manament als principis", els marxistes, més intel·ligents i més d'últims, creien que "evidentment cal desconfiar de messies i dels miracles, però de cap manera renunciar a cap tàctica ni a cap intervenció que pugui conduir-nos a l'assoliment d'una posició". El proletariat no ha de llançar-se a una aventura improvisada, sinó a una lluita constant i permanent amb el màxim d'obstacles previstos, no accep-

tant per aquesta tasca la col·laboració dels que no pertanyin a la seva classe". Això és l'acció directa, això vol dir la fórmula marxista.

Sorel, amb el seu sentit un xic primari i la seva visió limitada, amic dels termes absoluts, ho acaba d'arranjar dient: "Els obrers han d'improvisar tot obrant. La revolució es farà per l'acció directa portada únicament en el terreny econòmic de la producció. La fàbrica contra les lleis i els esforços parlamentaris. La revolució no necessita teòrics."

Si mirem els resultats obtinguts per una i altra posició des de l'any 1895, en què pràcticament comencen les lluites sindicals, no pot donar lloc a dubtes l'opció. El concepte anarquista de l'acció directa, junt amb l'obsessió de la revolució, deixant de resoldre una pila de qüestions elementals i necessàries per a quan es faci la revolució social, pot mostrar-nos grans projectes de transformació total de la societat capitalista, però res més. Els seus teòrics, aquells teòrics que no pot suportar Sorel (i ell no era altra cosa) i que entre els més notables hi trobem Bakunine, Kropotkine, Stirner, Grave i l'excellent Lluís Michel, ens mostren solucions deliciosament inefables de com viuria la humanitat, si els homes fóssim uns angelets, en un règim instaurat per ells.

Però els resultats, degut a la seva manca de sentit de la realitat, són uns altres ben diferents en els països on han tingut influència. Mireu, si no, l'endarreriment total en què es troba el proletariat en aquests llocs. No es digui que almenys han servit per a estimular l'avenç, perquè jo crec que són els responsables de la divisió fragmentada de la classe obrera i la causa principal que no existeixi una superior consciència i solidaritat de classe.

En oposició a aquest nucli hi ha els Marx, Engels, Liebknecht, Jaurès, l'excellenta Rosa Luxemburg, Lenin, etc. Aquests, si bé no ens donen solucions definitives del problema, tampoc la major part d'ells tenen l'honor d'haver mort en la pau del Senyor en el llit de casa seva, rodejats, com uns burgesos inofensius, dels seus familiars i amics. En canvi, l'escola marxista i les seves tàctiques són les que han proporcionat al proletariat la jornada internacional de vuit hores en la seva totalitat, la subvenció vitalícia als inútils del treball per accident, el retir per a la vellesa, la humanització del treball de la dona i el noi; han estimulat el proletariat a la creació de cooperatives de producció i de consum, han propugnat per la creació d'escoles professionals obreres, han situat a companys seus a les responsabilitats de govern, etcètera.

Això en el terreny de la teoria i de la realitat, perquè si ens situem en el terreny de la lluita, la tesi bakuninista no s'aguanta per enlloc i els seus partidaris menys.

Vegeu-los, si no, quan un con-

fiecte es dilata excessivament i perden el control de les multituds, anar darrera de burgesos, de polítics burgesos i fins de ministres superburgesos, perquè intervinguin en l'arranjament de conflictes que ells amb la seva miopia han situat en el terreny de l'insoluble. Llavors cal veure els paperets que fan i a quin nivell indigne descendeixen; podem afirmar que no hi ha cap obrer conscient que tolerés moltes de les vexacions a què molts anarquistes partida-

ris de l'acció directa s'han sotmès, i molt menys hauria ras-trejat per molts centres oficials com han fet després d'un fracàs o quan els ha convingut molts d'aquests individus que creuen tenir el monopoli de la moral més pura.

Així veiem com en aquests moments definitius els socialistes marxistes són els més perseguits pel feixisme internacional, per la seva disciplina col·lectiva i el seu alt sentit de consciència de classe; i mentre són assassi-

nats com Matteotti o moren a l'exili com Turatti, Enrico Malatesta pot acabar els anys de la seva vida en un poblet de la Itàlia feixista, com un modest ciutadà inofensiu.

Els panegiristes de la moral anarquista i de la tàctica de l'acció directa diuen que estava asqueado. I ja han quedat bé. I és que una cosa és predicar i l'altra l'acció directa dels anarquistes.

JOAN FRONJOSÀ

Catolicisme i Capitalisme

El dia 12 d'aquest mes el nostre company Joan Comorera donà a l'Ateneu Polytechnicum d'aquesta ciutat, la seva anunciada conferència sobre "Catolicisme i Capitalisme". L'interès que havia desvetllat la conferència del nostre amic es demostrà pel nombros auditori que acudí a escoltar-lo.

L'orador—després de manifestar el seu desig d'expressar-se amb objectivitat—es referí a l'evolució que el pensament de l'home ha sofert en matèria religiosa, des dels temps en què totes les idees tenien per origen un misteri fins actualment, que gràcies a les exigències del moment econòmic, el pensament humà té per base un món de realitats.

El catolicisme—continua l'orador—és fruit de temps que no tenen res de semblant amb el nostre. Nascué en els moments en què l'Imperi romà quan s'iniciava la seva decadència i la seva base econòmica s'esfondrava. Fou aleshores que els homes cercaren en el misticisme una compensació. Abans, en les èpoques de prosperitat de l'Imperi, els problemes econòmics eren la principal preocupació: la lluita de classes, plebeus contra patricis, estava plantejada amb tota nova. Durant els primers segles de la nostra era, l'esperit cristià s'estengué per tot l'Imperi. Era un crit de revolució, encarnació d'un esperit de superació i de venjança ultraterrena que s'adaptà fàcilment a la mentalitat d'aquella població única de la desfeta de l'Imperi.

Aquest esperit de superació del cristianisme, però, anà degenerant a mesura que s'anà infiltrant en les classes poderoses. La primitiva fraternitat cristiana, predicada pels apòstols, es transformà en un sistema de castes sacerdotals amb esperit de dominació. Amb Constantí, el qual per raons polítiques va elevar el cristianisme a religió oficial de l'Imperi, desaparegué el valor moral de l'anticristianisme i començà l'època del catolicisme. Aquest moment coincidí amb la desfeta total de l'Imperi romà i de la civilització que representava. El cristianisme demostrà la seva impotència de refer la vida moral i econòmica d'aquell gran sistema polític que s'esfondrava.

Amb la caiguda de Roma, començà l'Edat Mitjana, el regne del catolicisme. Una gran foscor s'esten per Europa. La cultura i l'art humà en fugien i es refugiaven en el món musulmà, el qual recull l'herència de la Grècia lluminosa. Entretant, a Europa, s'està bastint el règim feudal que troba el seu màxim esplendor en l'ajut que rep de l'Església. Mes vénen les Croades, els senyors feudals es veuen obligats a deixar les seves terres i a establir un pacte amb llurs serfs per a la conservació dels seus béns mentre ells lluiten a Palestina. És l'inici de l'esfondrament del sistema feudal. La vida municipal comença a manifestar-se. Els burgesos reclamen llurs privilegis i lluiten contra els senyors. L'economia s'eixampla. Arreu d'Europa s'observa un gran reviscolament, una agitació profunda. És l'emancipació precursora del gran Renaixement, amb el qual la humanitat llança un pont damunt dels negros de l'Edat Mitjana per tal de retrobar la glòria de la Grècia clàssica. Davant aquest revifament de l'esperit popular quina fou la posició de l'Església? L'hostilitat, la reacció exercida per mitjans sanguinaris: la guerra, el Sant Ofici. Entre l'Església i el poble s'entaulà l'eterna lluita; l'obscurantisme contra el progrés, l'ambició contra la llibertat. Les valors morals comptaven ja ben poc per a l'Església.

L'alliberament de la burgesia fou l'impuls que inicià la civilització actual, de la qual una de les característiques és la lluita a mort entaulada contra l'Església per a acabar amb els seus privilegis. Liberalisme i Reacció han estat els dos adversaris d'aquesta gran lluita. Avui com abir, a França ha estat sempre a

darrera la reacció, des del Thermidor fins a la tercera República. El mateix ha passat a Espanya. L'Església ha estat l'eterna enemiga de l'avenç de les idees liberals, ha estat el promotor de l'estúpida guerra de la Independència. En 1820 i 23, l'Església ha lluitat contra la primera Revolució liberal; més tard ha empès els espanyols a les guerres fratricides de la Successió i ha enderrocat la primera República. Avui encara lluita contra la segona República perquè aquesta retalla els seus privilegis i usurpa la seva supremacia.

Mes si l'Església obra així és perquè lluita per la seva existència. Sap que els nous corrents alliberadors acabaran amb ella com acabaran amb la dominació plutocràtica. Per això es declara el més ferm partidari del capitalisme i per això rebutja sistemàticament totes les doctrines socials per més justes i humanes que siguin mentre vagin contra el capitalisme. I és que l'Església actual és la negació del cristianisme primitiu. A mesura que el catolicisme perd la seva influència entre el poble la guanya entre les classes opressores. Ha arribat a l'extrem oposat del començament. D'aquesta manera ho ha perdut tot als ulls del poble, fins aquella rectitud moral que seria l'única cosa que ens podria inspirar respecte. El catolicisme d'avui

dia és una filosofia fàcil que s'avé a totes les situacions i a totes les transaccions per a justificar les actituds més immorals i perverses. Aquesta davallada moral és la mateixa mort de l'Església; ja no resta d'ella més que l'aparell eclesiàstic, cadàver insepult. Allà on ha predominat l'Església catòlica, hi ha deixat un rastre d'infàmia i misèria. Compareu, si no, la situació dels països no catòlics amb els que ho són. En aquells, llibertat, cultura, socialisme; en aquests, analfabetisme, supersticions, anarquisme.

La lluita per la nova civilització l'hem de menar sobre dos fronts: catolicisme i capitalisme, que s'alien per sobreviscure car saben que han de caure junts. Abans la multitud desesperada esguardava en l'aire. Avui sols mira les realitats que l'envolten, sense pensar en misticismes. Malgrat aquesta constatació, no volem negar el dret de tot home d'adoptar una actitud mística davant els immensos misteris de la vida i de la naturalesa, mes això no és incompatible amb la lluita que tots hem de menar contra el predomini de l'Església. Aliats en la vida, Catolicisme i Capitalisme cauran plegats davant l'empenta vigorosa del proletariat que lluita per una nova civilització, la civilització socialista.

Grans aplaudiments acompanyen les darreres paraules del conferenciant, el qual fou molt felicitat pel seu brillant i agut parlament.

La crisi del capitalisme

En el cercles oficials, en articles de Premsa, en pamflets i en llibres, en converses i en reunions tinguades a casa i al carrer per tothom, la gent parla de la crisi en totes les seves manifestacions i irradiacions.

Crisi comercial, crisi financiera, crisi industrial, crisi de treball... paraula tremebunda i de sentit tràgic que amb les seves conseqüències catastròfiques és aplicats els legisladors de tot el món i té revolotada tota la Humanitat.

De des uns anys a aquesta part, a conseqüència dels problemes de la postguerra, en què han aparegut calamitats desastroses en els medis econòmics de totes les nacions del món, hom ha parlat de la crisi fins arribar a un terme en què se n'ha fet ús i abus per a atabalar, i si més no, per a estemordir els homes de la present generació.

En el comerç, la indústria i les finances hom en parla i fa com si arribés la fi del món: es restringeix la producció, es fusionen i s'estandarditzen les empreses, es provoquen competències i dumpings, s'abandona el patró or, es nega el crèdit a terminis, se succeeixen cracs comercials de la talla de Krueger, Loewenstein, Junkers, Ernst Toll, Shaeffeld, s'ensorren capitals, es tanquen fàbriques i tallers i multitud de gent resta al carrer sense feina i sense esperances de trobar-ne.

I, com a conseqüència lògica, l'espectre de la fam i la misèria pren cos i consistència i amenaça l'actual societat en els seus més fermos fonaments per l'exèrcit dels sense feina, el qual cada dia i cada hora que passa augmenta d'una manera esfereidora.

—La crisi, la guerra, els factors econòmics, les lluites socials, això en té la culpa!—diuen els burgesos, els capitalistes i tota la demés gent que té negoci o talla el cuponet.

Ah, farsants! No és pas la guerra passada que en té la culpa, no són els factors econòmics i les lluites socials els responsables, sinó vosaltres; és el capitalisme amb el seu sistema que té abocada tota la Humanitat en aquest caos de fam i de misèria.

El capital és, ara, abans i després, igual a la Humanitat; les seves valors no poden desaparèixer quan per ésser patrimoni de tots són indispensables a tota la gent per igual; la terra és sempre la mateixa, els seus productes són necessaris i indispensables

per a la nutrició, tant ara com abans, i les indústries són necessàries, així com les màquines i els productes manufacturats.

Hi ha pobles immensos a l'Àsia, Índia, Àfrica i Amèrica, en què la gent no té que menjar ni vestir-se; milions i milions d'éssers que estan necessitats de tot, mentre aquí a Europa les grans manufactures amb el més modern utilatge resten tancades obeint les ordres dels Consells d'Administració de les Companyies que a mantenir ben altes les cotizacions dels seus valors i accions a Borsa.

Malgrat la brama de la crisi, en els bancs les caixes abarrotades d'or estan a punt de rebenar, els emprèstits es cobren dues i tres vegades, els magatzems estan curullats de queviures, de teixits, vestits, mobles, objectes de luxe, etcètera per a la gent que, posseïdora del diner, pot desprender-se d'ell.

I malgrat tot: hi ha gent que es mor de fam, gent que, és clar, no és de la que hem anomenat més amunt, posseïdora del capital, sinó de l'altra, la dels miserables i esparracats, el poble que amb la suor del seu front i l'esforç dels seus muscles produeix els objectes i no en pot abastar cap perquè estan acaparats pel capitalisme.

Mes la crisi, la maledita crisi, per la qual els que no tenim res nostre patim els set calzes d'amargor, és la grollera maniobra del vil metall, la qual, veient fracassat el seu sistema per l'excés de valor del capital, el que reportaria una pèrdua del que injustament tenen, s'entessen a mantenir el seu estat malgrat s'ensorrin, abans de claudicar.

No és la manca de comandes i l'estancament de mercats, no! És l'interès de mantenir ben altes les divises i de pagar un bon tant per cent als accionistes, encara que per a això s'hagi de racionar la producció tancant fàbriques i tallers, de cremar els camps de cotó i les plantacions sucreres i de fer servir el café per cremar en les màquines dels trens.

La crisi no és més que un pretext, un fantasma que el capitalisme usa per a salvar sigui com sigui la seva fallida imposant barrejament una època de regressió, de fam i de misèria, en holocaust dels seus sagrats interessos i en perjudici de tota la Humanitat.

SALVADOR MAJÓ

Monarquisme i caciquisme

Per al senyor Governador

Des de JUSTÍCIA SOCIAL l'amic Ramis demana que cal netejar la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona de tots els elements tèrbols i sospitosos que encara manifesten la cosa pública.

Ell sap que encara resten romanalles de l'antic règim que gaudeixen de certa impunitat i de certa consideració que a tothora constitueixen una nosa i un perill per a Catalunya i la República.

Doncs bé: tot el que denuncia el company Ramis es pot fer extensiu a altres i altres indrets de la nostra terra, i que si bé no té directament relació amb les institucions municipals en té amb l'Escola.

De tots els nostres lectors és ben sabut que a tothora JUSTÍCIA SOCIAL ha estat dempeus a posar al descobert totes les irregularitats i tot intent de boicot al laïcisme en les nostres escoles. Així com són moltes les vegades que aquest bo-

cot ha sorgit de l'ànima mesquina d'algún mestre que no ha pogut ni ha volgut capir quina significació té el mot laïcisme, en altres avinenteses aquesta incomprensió s'ha produït en les autoritats municipals i catòliques d'alguna ruralia.

Davant nostre tenim un document que posa al descobert una de les facetes que insinuem més amunt i que poso a la consideració del senyor governador de Barcelona perquè en tingui esment.

Diu així el document alludit: "Poble de Llussà, Ajuntament elegit per l'article 29. L'alcalde i majoria de regidors són monàrquics i ex-pupistes.

Fins a mitjans juny proposat, el retrat de Primo de Rivera ocupava lloc preferit en l'Ajuntament.

La secularització del Cementiri, al començament de juliol no s'havia fet encara.

En Pere Garet (alcalde) i Antoni Camps (regidor), ambdós caciquets del poble de Llus-

sà, en tots moments i d'una manera escandalosa fan campanya antirepublicana i antilestatutària, pronosticant la prompta caiguda del nou règim i convenent aquells pobres pagesos, ignorants i de gran pobresa moral, que ben aviat tornarà a governar l'ex-rei.

Els esmentats alcalde i regidor volien presentar al ministre d'Instrucció pública un document, signat per tot el poble, oposant-se a les disposicions ordenades en matèria religiosa; però com sigui que no pogueren aconseguir la signatura de la mestressa, començaren una farta campanya de difamació i denúncies a la Inspecció contra dita senyoreta.

Llavors intentaren també subornar els pagesos per tal que no li venguessin ni li portessin dels pobles veïns cap mena de queviures.

El rector del poble, fent conxorxa amb els caciquets, dona lliçó de cateisme de vuit a nou del matí (hores de classe), mo-

tiu pel qual els nens no assisteixen a l'escola. (Només hi van quatre nois.)

Els pares no hi estan conformes, però llurs desigs resten ofegats davant el caciquisme de llurs amos i senyors, Pere Garet i Antoni Camps, alcalde i regidor respectivament d'un Ajuntament que pertany al Govern de la República però l'actuació del qual és netament monàrquica.

Tindria res d'estrany—pregunta aquest document—, ja que aquelles masoveries disseminades s'hi presten, que hi haguessin amagatalls d'armes i... tal volta de persones, tractant-se d'una majoria primorriverista?

Cas d'una investigació—acaba el document—, cal tenir en compte que, perquè aquells pobres pagesos declarin la veritat, és precis tenir molta mà esquerra, car les amenaces de llurs amos els tenen esporuguits.

I bé: de casos per l'estil d'aquest, ¿quants en trobaríem per les nostres contrades?

Ara mateix se'ns acut que en una exposició escolar d'una vila molt propera a Barcelona ¿que diríeu que va posar un mestre en el frontis de la seva aula? Doncs... no sé si de paper, cartó o fusta, com a treball manual, hi va plantificar una creu descomunal, perquè tothom es donés compte que ell no tolerava la laïcització de l'Escola.

¿I aquestes mestresses que amb la creueta provocativa (la religió veritable és quelcom que penetra endins, molt endins de l'ànima) es presenten davant llurs alumnes a les escoles que l'Estat ha declarat laïques?

La tolerància és una gran virtut quan tracteu amb persones que, malgrat ésser d'ideologia o creença diferent, saben correspondre i saben situar les coses en un pla i en un to d'alta espiritualitat; però quan tracteu amb genteta d'ànima eixorca i que sempre camina ran de terra, com els rèptils, la tolerància esdevé un "autosuïcidi".

JOAN FORMENT

El treball a la presó

En tots els temps, les col·lectivitats consolidades han hagut de lluitar aferrissadament contra aquells individus que atemptaven contra els drets, contra les llibertats, contra la vida dels seus semblants; i per a triomfar en la lluita o almenys per a no cedir terreny als delinqüents s'han vist obligades a aixecar una muralla escalonada de càstigs proporcionats a la importància delictiva de la malifeta comesa, que van des de la penya mínima a la pena capital.

Però aquest conjunt de mesures punitives i restrictives que s'anomena codi penal i que no és altra cosa que un catàleg per al delinqüent que l'infringeix a consciència i que coneix tan bé com aquells que l'hi hauran d'aplicar, és, com tota obra dels homes, susceptible de reforma, de renovació, d'adaptació; i així veiem la decisiva influència que damunt ell exerceixen els nous corrents idealistes.

Res no demostra tan exactament el que diem com l'evolució que ha sofert la pena màxima. Durant molts iustres els Estats es defensaren dels criminals aplicant-los la pena capital: la mort. Semblava evident i encara avui s'accepta en alguns països, que la millor manera de castigar el delinqüent és impedir-li la possibilitat de reincidir; i així s'obté de manera radical suprimint-lo.

Per altra banda, la magnitud de la pena pot servir d'escarment i d'avis als criminals "possibles". Aquest argument el considerem inacceptable. Recordem només la invisible eficàcia preventiva de la "cadira elèctrica" al país dels "gangsters".

Per altra banda, la societat que permet l'aplicació de semblant punició no fa altra cosa que posar-se al nivell del criminal, ja que s'abroga el dret de vida o mort damunt un ésser humà.

Avui, però, ja sigui conseqüència de l'eclosió dels sentiments humanitaris de l'home, o conseqüència de les noves teories sustentades per metges i criminalistes, segons les quals els delinqüents han d'ésser considerats com a malalts, la pena de mort tendeix a desaparèixer ràpidament i a ésser substituïda per la reclusió temporal o perpètua.

En acceptar, però, aquest procediment de càstig, ho fem considerant les múltiples ocasions que trobarem per a enutar el salvament d'un naufrag. Hem de considerar abans que res que el percentatge més elevat de delinqüents el donen aquells que sofreixen les causes de la impotència econòmica imposada per les característiques de la societat burgesa, implacable amb els desvalguts. Suprimim les causes i suprimim els efectes. Donem a tothom els mitjans necessaris per a guanyar-se dignament la vida i evitarem la continuació de dues nafres vergonyoses, com són la delinqüència prohibida i perseguida com és ara robar, matar, i la delinqüència permesa i tole-

rada com és ara la prostitució. En el règim penitenciari els homes tendeixen a embrutir-se si no tenen mitjans per a entretenir llurs ocis, si no tenen una ocupació que tendeixi a fer-los oblidar tots els inconvenients, totes les penes d'un règim d'isolament i limitació. És per això que creiem ineludible l'establiment de tallers dins les presons. Perquè així donarem oportunitats als reclusos per a autoalliberar-se, per a dignificar-se—diuen que el treball dignifica l'home, amb tot i que nosaltres creiem que en el sistema capitalista el que fa no és altra cosa que embrutir-lo—, per a obtenir un mitjà que serveixi per a donar-los les possibilitats econòmiques necessàries per a poder-se mantenir quan arribi el moment de complir la condemna, ja que

aquest és al nostre entendre l'únic remeï que pot allunyar-lo del camí del mal.

Naturalment que en parlar de l'organització del treball penitenciari no ens referim a aquelles feines estúpides i esbèrils que són encarregades als forçats, correntment.

El transport a força de braços de carretades de pedruscall en viatge d'anar i tornar, sense cap finalitat útil; el desteixir tot allò que s'ha teixit el dia abans; l'enderrocar muralles acabades d'alçar, sense solta ni volta, com s'esliva en nombrosos establiments penitenciaris, no pot ésser considerat de cap manera com un treball. Treball és per nosaltres la utilització de les activitats físiques i intel·lectuals de l'home sobre els objectes exteriors amb la finalitat de comunicar-

els valor i utilitat que serveixen per a satisfer les nostres necessitats. Tot allò que no tingui, doncs, una finalitat utilitària, no pot ésser considerat com un treball. I l'home—que fet i fet és un animal pràctic—, se sent vexat quan es veu obligat a col·laborar en un treball estèril, sense cap utilitat.

Tot això que deixem dit no és cap novetat. Són nombrosos els països que han introduït dins el seu règim penal el sistema d'organització del treball amb caràcter industrial, i fins avui aquesta adaptació dels nous corrents ideològics s'ha vist coronada per l'èxit.

Creiem, doncs, que ja és hora que en comencem a parlar a casa nostra.

J. MIRÉ

Es prega a tots els subscriptors de JUSTÍCIA SOCIAL que no hagin fet efectiva llur subscripció, ho facin a la major brevetat, perquè ultra facilitar les tasques administratives es recolliran els cabals indispensables per a la bona marxa financera del dit setmanari.

Unió Socialista de Catalunya

Mitjings i Conferències

AVUI

Conferència de Joan Coloma a Pineta, a les 8 del vespre. Tema: "Valor de la Cooperació".

DEMA

Conferència de Joan Comorera a Almacelles, a les sis de la tarda. Tema: "Tàctiques del proletariat".

Seccions primeres districtes IX i X

El proper dimecres, dia 7, a les deu de la nit, en el local social, carrer del Clot, 32, donarà una conferència la companya Angela Graupera. Tema: "La guerra i la dona".

I a Iugoslàvia, tot tenint en compte els recents canvis de llur situació política i econòmica, i exposa el que els metges econòmics d'Europa poden esperar del moviment cooperatiu en llurs esforços per tal de salvar els països danubians. "Una política agrícola—declara l'autor— en les condicions presents, no pot imaginar-se sense les organitzacions cooperatives. La reconstrucció d'aquests països agrícoles depèn llargament de la solidesa de les institucions cooperatives".

OBRES EN VENDA

a l'Administració de "Justícia Social"

- Manifest del Partit Comunista, per Karl Marx i Friedrich Engels . . . 2'—
- Què és Socialisme?, per I. Recasens i Mercader . . . 3'—
- La Revolució Russa de 1905, per Miquel Matveev . . . 4'—
- Als Joves, per Rafael Campalans . . . 0'50
- El Socialisme i el Problema de Catalunya, per Rafael Campalans . . . 0'50
- Constitució de la República Espanyola . . . 0'50
- DISTINTIUS de la U. S. C. . . 1'—

TIP. CATALANA-Vich, 16 Tel. 78785 - Barcelona

La situació econòmica d'Alemanya

Traduïm del *Bulletí Econòmic* del "Deutsche Bank und Diskonto-Gesellschaft" el següent resum de la present situació econòmica d'Alemanya:

"Si se'ns demanés de donar algunes xifres, no el resultat de càlculs complicats, sinó declaracions concretes dels fets, per tal de demostrar la baixa del comerç a Alemanya durant els dotze darrers mesos, aquestes xifres que donem a continuació serien prou suficients:

Total de sense feina (15 juny) . . . 4.000.000 5.569.000
1931 1932

Nombre de vagons de ferrocarril en servei cada dia (15 juny) . . . 117.000 99.000

En milions de marcs Xifra d'affers de la Reichsbank (maig) . . . 49.300 39.600
Volum del comerç exterior . . . 1.382 798

Baixa del poder de compra.—El rendiment de l'impost sobre la renda ha baixat, entre 1930-31 i 1931-32, del 20 per 100 i el de l'impost sobre el tabac, del 25 per 100. Des de 1930, el consum de blat, de sucre, de carn, de cervesa i de tabac, per habitant, ha baixat considerablement. Aquesta baixa ha continuat i en 1931 ha oscil·lat entre el 10 al 30 per 100, mentre que durant el primer trimestre de 1932 ha estat més visible encara. Així és que el consum mitjà de sucre per mes baixà de 91.9 milions de quilos durant el primer trimestre de 1931, a 78.6 durant el període corresponent de 1932, i el del cafè, de 14.9 a 11.8 milions de quilos. Una baixa de la renda té per resultat una disminució constant del poder de consum en general, cosa que vol dir que la xifra d'affers del comerç de la indústria i de l'agricultura,

ja prou reduïda per la baixa dels preus, descendeix incessantment.

Alemanya depèn dels mercats estrangers.— Alemanya està tan intimament lligada a l'estructura del comerç internacional, que és extremadament dubtós, a no ésser el cas d'una solució de la crisi mundial, que sigui possible posar fi a la depressió a Alemanya. És prou sabut que la crisi a Alemanya no és una simple fase passatgera, sinó el resultat de canvis profunds de l'estructura del comerç interior i exterior. D'aquí que sigui inútil assajar simplement de tornar a les condicions d'avantguerra, i, per tant, hem de procurar descobrir un nou equilibri econòmic nacional i en harmonia amb les condicions canviades en el país i a l'estranger. Ens cal constituir una producció agrícola i reajustar la indústria als nous mercats. El procés revolucionari que es manifesta en el món i els resultats del qual encara estan ocults en les boires del futur, és particularment difícil a Alemanya perquè les

seves reserves de capitals estan esgotades, la destrucció i la pèrdua de capitals causades per la guerra, la inflació i el pagament de tributs han fet d'Alemanya la terra pròpia a les crisis. El pagament de tributs per mitjà de mètodes artificials de transferències de capitals ha minuat la balança internacional dels pagaments, ha augmentat el deute estranger d'Alemanya i les càrregues que se'n deriven i ha conduït finalment a la crisi present del crèdit internacional que ha fet cessar l'intercanvi normal de capitals entre un país i un altre i que ha imposat obstacles cada dia creixents a l'intercanvi de mercaderies.

Tota enquesta relativa als diferents aspectes de la crisi a Alemanya ens condueix invariablement al fet que tots aquests aspectes estan lligats d'una manera inseparable als grans problemes econòmics i financers de cada país. Per això, tota temptativa de resoldre aquests problemes per mesures limitades a un sol país, té molt poques probabilitats d'èxit.

Bibliografia Cooperativa

Revue de la Coopération Internationale. El número de juliol d'aquesta revista conté:

Lausana, per H. S. May, secretari general de l'A. C. I., el qual declara que "la desaparició del pesombre de les reparacions de guerra constitueix la mesura més eficaç que s'ha pres d'ençà 1919. El deure dels cooperadors, en l'hora present, és de sostenir per tots els mitjans que tinguin en Hurs mans, l'acord de Lausana; i en primer pla, han de mantenir el moviment cooperatiu i el seu programa en les conferències econòmiques que s'hauran de con-

vocar ara per tal d'elaborar una política comuna de reconstrucció econòmica, sense deixar de desenvolupar llurs pròpies activitats econòmiques, sobretot les relacions cooperatives internacionals, morals i comercials".

L.A. C. I. a Praga. Report de les recents reunions de l'Executiu de l'Aliança Cooperativa Internacional.

La Cooperació a l'Europa Sud-oriental, pel Dr. Edmund Kuncz, el qual passa revista del desenvolupament del moviment cooperatiu a Bulgària, a Romania